

... o casă primitoare,
o școală pentru viață,
un teren pentru a ne întâlni
și a trăi în bucurie!"

Oratoriul: un ambient educativ

„Oratoriul nu este o structură, este mai mult de atât: înseamnă capacitatea de a sta alături de tineri și copii, pentru a-i educa pentru viața din familie, de la școală, de pe terenul de joc, înseamnă prietenie și raporturi sociale!”

Adevărata educație se naște dintr-o inimă care nu caută avantaje proprii: nici bogăție, nici succes, nici onoruri, dar care este dispusă să dispară, pentru ca alții să poată prinde viață, să crească și să iubească.

„Din istoria unui oraș numit Alb-Negru...”

În orașul Alb-Negru trăia un grup de prieteni nemulțumiți de ei înșiși. Nici măcar cei care îi cunoșteau nu erau mulțumiți de ei, iar singurul mod de a comunica era luarea în râs a caestora din partea lumii bune: erau precum merele putrezite marginalizate.

Într-o zi, copiii din acest grup marginalizat, care păreau mai mult nefericiți decât răi, se hotărâseră să se răzbune pe lumea bună: „Să furăm soarele! Astfel vor învăța să se comporte bine cu noi!”. Luaseră un sac negru de plastic, și profitând de eclipsă, băgaseră soarele în sacul negru precum nopțile înspăimântătoare.

Mulțumiți de propria ispravă se întoarseră acasă la marginea orașului, departe de privirile indiscrete ale lumii de bine din centru. mare le fu mirarea, când deschizând sacul soarele se îndepărtă imediat destul de supărat spunându-le: „Eu sunt al tuturor! nu se poate fura soarele! Se poate doar dăru!” . Se priviră uimiți: „Ai înțeles ce vrea să spună?”. „Eu, nu!”. „Eu, da!”. „Dar tu?”. Intrară în casă cu acest secret destul de ciudat în inimă: lecția primită de la soare... care nu se poate fura ci se poate doar dăru!”

Este adevărat că astăzi lucrurile s-au schimbat mult; nu mai trăim aceleași experiențe de viață pe care generațiile părinților noștri le-au experimentat acum douăzeci sau treizeci de ani. Societatea respiră mult din clima occidentală, acceptând atât noutățile pozitive pe care acesta le oferă cât și aspectele negative, prezente în școli, în locurile publice și mai ales în familie.

ORATORIUL: un ambient educativ

... o casă primitoare,
o școală pentru viață,
un teren pentru a ne întâlni
și a trăi în bucurie!"

Doamne, nu-mi da doar
ochi pentru a plânge
dar și ochi pentru a vedea
posibilitățile de a șterge
lacrimile de pe pământ!

...ce este oratoriul salezian?

- este un loc primitor; toți sunt bineveniți, iar singura condiție este de a vrea să stea, să se joace și să crească împreună cu ceilalți!
- un loc unde este importantă și formarea creștină, de aceea toate activitățile sunt caracterizate de multă veselie, prietenie și iubire reciprocă.
- este un ambient educativ ce favorizează creșterea tinerilor și a copiilor, oferind o gamă largă de oportunități: terenul de joc, teatru, muzică, întâlniri de grup, etc.

...pași lenți precum ai aceluia care urcă pe munte!

Singura armă pe care o are la dispoziție un animator și un educator din oratoriu este prietenia, invitând astfel persoanele să se întoarcă iar și iar. Să nu uităm că scopul oratoriului este de a lăsa din când în când cele nouăzeci și nouă de oi aflate la loc sigur, pentru a merge în căutarea celei pierdute.

A educa este dificil, dar posibil! Tinerii nu refuză educatorul adult, cu condiția să fie semnificativ, să aibă mereu ceva de povestit, să aibă amintiri de comunicat, să demonstreze o iubire gratuită, disponibilitate de a dialoga, să fie mulțumit de propria viață, de sine însuși și destul de umil pentru a recunoaște că într-un fel sau altul nu este singurul care îi educă pe ceilalți dar este și el educat la rândul lui de noile generații de tineri. O condiție esențială pentru toți cei din oratoriu este respectul pentru persoane!

...oratoriul: cenaclul celor mai buni sau deschis la 360°?

Este nevoie de mulți colaboratori pentru a ne apropia cât mai mult de ideal. În realitate se face tot ceea ce se poate, dând tot ceea ce avem mai bun în noi.

O primă alegere este aceea de a fi mereu prezenți pe terenul de joc atunci când sunt copii, chiar dacă sunt numai 2 sau 3. Activitățile organizate oferă tinerilor și copiilor o oportunitate în plus de a manifesta propriile talente.

Un oratoriu care este prezent prin animatorii și educatorii săi și în afara propriilor porți este o frumoasă provocare. Don Bosco era prezent pe străzile orașului, la locurile de muncă ale copiilor, conducându-i, prin atenția și interesul acordat fiecăruia, la oratoriu unde se puteau bucura de ambientul familiar prezent în orice clipă. Era prezent în mijlocul lor cu bunătate, singura lui preocupare fiind binele acestora. Pentru el educarea copiilor însemna a face din ei „cetățeni onești și buni creștini”, ajutându-i să descopere bucuria de

... o casă primitoare,
o școală pentru viață,
un teren pentru a ne întâlni
și a trăi în bucurie!"

a crede în iubirea gratuită a lui Dumnezeu, speranța adevărată pentru o viață trăită din plin.

...despre misiunea educatorilor și a animatorilor

Este important să înțelegem stilul pedagogic care orientează și susține educatorii și animatorii în munca lor cu copiii:

- În toți copiii există ceva pozitiv, la fel cum există și ceva care nu merge. Scopul nostru este de a pune în evidență pozitivul, pentru a da forță și speranță mai ales aceluia care nu o are.
- Nu suntem printre aceia care gândesc că nu mai există posibilitate de schimbare în momentul în care copiii aleg o stradă greșită. Această idee este o erezie pedagogică ce pune capăt fanteziei educatorilor și animatorilor. Niciodată nu este prea târziu!
 - Nu este intenția noastră aceea de a marginaliza și de a exclude copiii care deja pentru alte motive au avut mult de suferit. Preferința noastră este pentru „ultimii” din societate, fără a exclude însă pe nimeni.
- Nu este interzis educatorilor să viseze lucruri mari! Orice proiect poate da fructe la care noi nu ne așteptăm.
- Nu vor lipsi dificultățile: copiii și tinerii deseori sunt nemotivați, nu sunt mereu fideli cu propunerile făcute. Dar, ce vor deveni dacă noi nu știm să privim pozitivul prezent în ei, dacă noi adulții nu credem în energiile lor, dacă nu îi încurajăm?
- Se întâmplă să întâlnim mulți tineri și copii care se consideră răi, deoarece prea mulți le-au spus că sunt precum oile negre. Propria imagine se poate înfrumuseța doar atunci când descoperă persoane care au încredere în ei, care îi valorizează. Este singurul mod de a se accepta, primul pas de a construi o prietenie, un mod de a-i face să se simtă responsabili, de a regăsi motivațiile necesare pentru a crește și a se maturiza.
 - Încercăm să-i ajutăm să lupte împotriva negativului din ei, descoperindu-l și depășindu-l. Este o luptă importantă care îi face protagoniști. În ziua în care își vor da seama că sunt capabili de a depăși aceste probleme, am câștigat!
- Noi educatorii nu suntem nici tehnici, nici muncitori, dar ne considerăm prieteni care reușesc să vadă binele în inima fiecărui copil. Avem o singură pasiune care ne determină să ne comportăm astfel: faptul că educăm și în același timp ne lăsăm educați, petrecând timpul nostru liber cu acești copii. Faptul de a sta în mijlocul lor este măsura iubirii noastre educative.
 - Raportul nostru cu copiii și tinerii este în același timp serios și vesel: studiu și joacă, activități organizate și distracție, Este un raport între mari și mici, între adulți și copii. Este necesar ca unii să devină mici pentru ca alții să crească. Dacă cei mari vor iubi lucrurile care plac celor mici, și cei mici vor iubi lucrurile care plac celor mari: un alt secret al educației.

ORATORIUL: un ambient educativ

... o casă primitoare,
o școală pentru viață,
un teren pentru a ne întâlni
și a trăi în bucurie!"

- Iar regulile??? Sunt pentru toți: pentru cei mici dar și pentru cei mari. Sunt puține dar indispensabile. Prima în absolut: respectul față de persoane și față de lucrurile puse la dispoziția noastră.
 - Dar dacă unii copii vor greși sau vor face vreo ispravă??? Este exclusă atât violența fizică cât și cea verbală. Vom discuta împreună, dacă este nevoie vom vorbi și cu părinții, dar mereu cu scopul de a face să crească cât mai mult aspectul pozitiv din fiecare.

Fericiți acei tineri care lasă prinși de dorința de a trăi viața din plin.

Fericiți aceia care primesc întrebările și sfidările vieții.

Fericiți aceia care reușesc să vadă în prezența lui Dumnezeu faptul că-i sunt fii.

Fericiți cei care sunt prezenți în evenimentele istoriei în care își joacă propria viață.

Fericiți cei care vor reuși să perceapă prezența divină care dă viață.

Fericiți tinerii care se deschid slujirii prin dăruirea totală de sine dispuși în a-și da și viața!

...un preot pe străzile din Torino...

Oratoriul salezian s-a născut pe străzile din Torino. Don Bosco întâlnind toți acești copii săraci, orfani, în căutarea unui loc de muncă, deseori victime ale abuzurilor comise de adulți, expuși actelor de deviere socială, decide să-și dedice întreaga viață pentru ei: astfel se naște primul oratoriu, prima casă în care ambientul familiar se putea respira în orice clipă. Copiii pe care îi întâlnim noi nu trăiesc aceeași experiență, însă mulți dintre ei au avut diverse experiențe interioare negative: probleme în familie, probleme la școală. Iată de ce au nevoie de educatori capabili de a sta împreună cu ei, de a accepta provocările lansate de ei, și de a răspunde în mod pozitiv problemelor vieții.

ORATORIUL: un ambient educativ

... o casă primitoare,
o școală pentru viață,
un teren pentru a ne întâlni
și a trăi în bucurie!"

Nici o stea pe cerul din orașul Alb-Negru... Toate refuzau să strălucească, deoarece copiii din acel loc erau mult prea abandonați, plini de probleme. Un cer fără stele este un cer fără speranțe! Totuși, o stea, cea mai mică dintre toate, Steluța, spuse Patronului cerului:

„Dacă vrei, eu sunt dispusă să strălucesc pentru acești copii. Cunosc problemele lor. Mama mea m-a părăsit pentru a străluci în centru. Știu ce înseamnă singurătatea și tristețea, știu ce înseamnă să fii al nimănui!”

„Mergi draga mea Steluță, dar fii atentă: în cazul în care vei falimenta, inima ta va deveni de piatră.”

Coborî peste orașul Alb-Negru, hotărând să petreacă timpul împreună cu acei copii:

„Dacă tu vei lumina pe cer în momentul în care suntem pe cale de a comite vreo greșeală, noi privindu-te ne vom aminti că ai venit pentru a ne ajuta să creștem în bunătate și prietenie!”

Așa se întâmplă că certurile se răriseră, la fel și furturile, invidiile, geloziile, daunele: era de ajuns să privești cerul și să vezi Steluța strălucind pe firmamentul albastru, lipsit acum de amenințările întunericului dar plin de seninătate.

Cu ocazia Sf. Laurențiu, zi de sărbătoare pentru toate stelele, Patronul cerului oferi „coada de aur” Steluței, care deveni astfel cometa orașului Alb-Negru.